

674 493096

493096

Anul IX, Nr. 1, 2, 3

Ian.—Martie 1945

Sub conducerea: Prof. Augustin Cosma
Timișoara III, Str. Vadul Călugăreni nr. 2

5499

6

Cuprinsul

<i>Sl. C. Ghîban:</i>	Ca țara mea	1
<i>Lia Silvani:</i>	În noaptea Sfântă	3
<i>Mircea Beța:</i>	Retragerea	4
<i>George Tobias:</i>	Sclavul	8
<i>Ionel R. Țucă:</i>	Poem de vis	10
<i>P. Dimcea:</i>	Vândut	12
<i>N. Marghetic:</i>	Toamna visului meu	18
<i>Mariana:</i>	Pribeगी	19
<i>Mugurel Jula:</i>	În parc	20
<i>V. S.: C. D. L.</i>	O întâmplare	21
<i>D. I. Dăianu:</i>	Scrisoarea	22
<i>Mihuția Nichifor:</i>	Mi-ai răpit	29
<i>Țuțy Cardoso:</i>	Indemn	31
<i>Liviu Secoșianu:</i>	Imagini din trecutul pierdut	32
<i>Fulea Dorin:</i>	Al doilea poem al iluziei	34
<i>Anton Marin:</i>	Nocturnă	35
<i>Aecrim:</i>	O dramă 'n natură	36
<i>Relu:</i>	Epigramă și Gânduri destrămate	38
<i>T. D.:</i>	Regret	39
<i>V. S.:</i>	Eri și azi	39
<i>Spădaru I. Gheorghe:</i>	Feciorul ei	40
<i>E. C.:</i>	Epigrame	44
<i>Victor Necșoiu:</i>	Printre alei de cimitir	45
<i>Tică Văliug:</i>	Cel din urmă poem	47
<i>Sor. P. E. T.:</i>	Singur	48
<i>S. Petrescu:</i>	Plângi? De ce?	49
<i>Geșțiana:</i>	Fulgi de nea	50
<i>Val de Mureș:</i>	Scrisoare de Crăciun	51
"	Poem pentru tăcere	53
<i>Prof. Augustin Cosma:</i>	Vieța-i datorie grea	54
<i>Nestor Prișca:</i>	În noaptea asta	57
<i>Argintaru Dan:</i>	Epigrame	58
"	Epital	59
<i>Dan:</i>	Atunci	60
<i>Argintaru Dan:</i>	Efemeră	62
"	Sonet de ziua ta	63
"	Incoherentă	64

Țara Visurilor Noastre

Anul IX, 1945

Ianuarie — Martie

Nr. 1, 2 și 3

Revistă literară pentru tineret: Apare lunar, afară de lunile de vacanță, sub conducerea prof. Augustin Cosma, Timișoara III, Str. Vadul Călugăreni nr. 2. — Înreg. la Tribunalul Timiș-Tor, sub nr. 98/1941.

Ca Țara mea

Ca Țara mea, frumoasă nu-i nici una,
 Cu munți scăldați în murmur de isvoare,
 Cu codri și câmpii gătite 'n floare;
 Pe văi suspină doina 'ntodeauna,
 Duioose suflete în ea respiră,
 Că 'n fiecare suflet cântă — o liră —
 Ca țara mea frumoasă nu-i nici una,
 Deaceea toți dușmanii o doriră.

Când te cobori din codri de rășină,
 Cu roi de păsărele cântătoare,
 Vezi Moldele scăldate 'n fulgi de soare, —
 Divine curcubeu se anină
 De trupul alb al tinerelor zâne,
 Albastre flori pe șesul plin de grâne —
 Când te cobori din codri de rășină,
 Vezi ce frumoasă-i țara ta, Române! —

Pământul nostru veșnică comoară,
Străini, v'ați întrebat vreodată oare,
Cât sânge a curs pe mândrele ogoare?
Și câți viteji muriră pentru țară?
La noi însă nu-i ochiu ce poate plânge,
Sunt numai brațe tari ce vă vor frânge:
Pământul nostru-i veșnică comoară,
Pământul nostru e stropit cu sânge.

Ca țara mea frumoasă nu-i nici una,
Și nici nu va mai fi pe-acest pământ,
Un Dumnezeu din cerul lui preasfânt,
A așezat pe fruntea ei cunună.
Pe steagul nostru Dumnezeu a scris,
Să piară cel ce dreptul ne-a ucis.
Români, porniți din zare iar furtuna,
Să întregim frumosul nostru vis. —

Slt. C. Ghiban

In Noaptea Sfântă

*Gândul la tine mă poartă mereu,
E iarnă, iarnă 'n sufletul meu.
Soarele vieții mele a apus,
Zăpada și noaptea din nou au adus
Ceasuri de veghe, mii rugăciuni;
La sfânta icoană 'n perete —
Candele pâlpâie în Noaptea Sfântă,
Lacrimile Maica lui Isus mi le svântă.
Picuri de ceară, cad, grei pe podea,
Eu privesc, cu desnădejde la ea
Și o rog din suflet să mă 'nalțe la ea —
O rază de soare pătrunde prin geam,
Icoana ta vie în suflet o am —
Zorii zilei estompează Vestul,
Tu mă iei de mână și pornim spre Estul
De unde au venit cei trei magi —*

Lia Silvani

Retragerea

Episod din calvarul ardelean

...In sfârșit svonul fusese confirmat. Sute de mii de oameni au primit grozăvia lovitului pe care până atunci nu putuseră și nu voiseră să o creadă.

Orașul fierbea de pregătirile celor ce plecau. Nu mai exista zi și noapte. Neconținut se încărcau camioane, căruțe și automobile care se îndreptau spre Feleac. In gară, aglomerație de nedescris. Sălile și peronul pline de mobile și bagaje păzite de întregile familii cari așteptau sosirea primului tren, dar multe trenuri treceau fără să oprească, pline cu obidă și jale. Unii oameni căzuți de oboseală pe băncile și mesele din sălile de așteptare nu-și puteau găsi somnul. Mulți aveau doar o singură valiză, restul îl lăsaseră în grija lui Dumnezeu.

Spre Feleac se îndreptau șiruri nesfârșite de mașini și căruțe grăbite să treacă dealul vremelnic despărțitor de frați.

* * *

Mihai se culcă, cu trupul și sufletul obosit, după ce o zi întreagă cutreerese orașul, culegând în sufletul său larg și milos, tristețe și indignare din necazul și revolta pe care le întâlnea pretutindeni.

Pe la miezul nopții fu trezit de un zgomot care cutremura toată casa. Pe stradă treceau trupele noastre, tăcute, greoiu, ca și când abea își puteau deslipi sufletul și picioarele de pământul transilvan.

Multe ferestre s'au deschis. Umbrele ce se profilau la unele, rămâneau tăcute. Câte un suspin înăbușit scăpa doar, din piepturile apăsate de o durere tot mai mare, tot mai adâncă.

La alte ferestre se auzeau șoaptele și chicotele vesele ale celor ce 20 de ani trăiseră alături de noi, ... încâlziți la sân ...

De atunci, mereu, zi și noapte au trecut trupele. Infanteriști cu steagurile înfășurate cu fața întunecată și pumnii strânși, cavaleriști cu caii la pas, motorizate scrâșnind pe asfaltul orașului...

Lui Mihai i se părea că toate trec peste trupul lui.

Soldații mergeau tăcuți, fără fanfare, căci în urechile lor mai răsunau încă rugile țăranilor prin a căror sate trecuseră :

— „Ce-am păcătuit, fraților, de ne părăsiți fără apărare în mâinile barbarilor“.

Soldații trebuiau să-și muște buzele ca să nu izbucnească și ei și blestemau clipa în care părăsiseră cazematele din care nimeni, prin luptă nu i-ar fi putut scoate.

Mihai se întâlnește cu un prieten, ofițer, care-i povestește cu ce greutate au izbutit să scoată pe soldați din întărituri. Au trebuit să-i înșele, să-i momească, fiindcă oamenii se tăvăleau pe jos, mușcând pământul și spunând că nu pleacă de acolo chiar împotriva ordinelor și riscând să moară până la unul.

Intr'o zi venea vestea că ultima coloană va trece prin oraș și orașul va fi ocupat de noii stăpâni.

Mihai se pregătește și el de plecare.

Merse alături cu ultimul regiment care, mai încet decât celelalte, străbătu orașul dealungul, până la catedrală, unde trebuia să se țină ultima slujbă, înainte de despărțire.

Biserica gemea de lume. Preoți, cari alinaseră durerile altora, ofițeri cari priviseră moartea în față, oameni atât de viteji în luptă cu vieața de toate zilele, acum nu se mai puteau stăpâni. Vocile preoților tremurau. Lacrimi fierbinți se prelingeau pe obraji.

Ca la o poruncă mulțimea străbătută de un fior, căzând în genunchi, începu să dea răspunsurile în cor. Slujba abea putea continua.

...mântuește Doamne poporul Tău...

Nu era o mână de oameni care se ruga acolo, ci un neam întreg care-și plângea durerea și indignarea, cerând dela Judecătorul Suprem, dreptate.

Se poate oare ca El să nu fi auzit acea rugă și să nu-i dea ascultare ?

Pe toată calea Feleacului, până dincolo de vamă se înșiruia populația românească-martiră, a Clujului, venită să petreacă ultimul rësť de legătură cu frații.

Mihai trecu prin ultimii. Privi încă odată la orașul din vale și la cei ce rămăseseră „dincolo“.

Aceia nu mai plângeau. Dupăce a trecut și ultimul ploton, lacrimile s'au uscat și ei au rămas dârji cum au fost deatâtea ori, stânci neclintite în fața valurilor tumultoase care de câte ori au încercat să le sfărâme, s'au sfărâmat ele.

De jos, din cellalt capăt al orașului se auzeau accentele unui marș barbar.

Cotropitorii pomanagii invadau oraşul.

.....

În oraşul ospitalier unde de trei ani era refugiat, Mihai se gândea la atrocităţile comise de învingătorii fără glorie, care-şi mânjiseră numele de popor pretins civilizat, răzbunându-se pe nişte oameni lipsiţi de apărare.

Drumurile altădată udate de lacrimi, acum erau stropite de sângele celor lăsaţi să putrezească în şanţuri.

Acestea toate din porunca „nobililor cu sânge albastru“.

Cu sânge albastru, într'adevăr, dar nu nobil ci sânge încărcat cu toate necurăţeniile trupului şi a sufletului lor întunecat...

Pe stradă trecea în cadenţă, păşind cu încredere, un regiment de tineri recruţi Români. Cântau:

— „Măine vom porni din nou la luptă

Hotărîţi să nu dăm înapoi. —

Cântecul se îndepărta, se mai auzea doar sfârşitul:

— „Vrem Ardealul... Vrem Ardealul...

Prin război şi foc...

Mihai îşi zise în sine:

— Dă, Doamne, ca acestui „măine“ să-i putem zice „Azi“.

* * *

P. S. Acum, această dorinţă s'a împlinit.

Mircea Bena
VII. B. Loga

Sclavul

*Sunt om și muritor supus durerii,
Râvnesc la bucuriile tăcerii.
Intâmpinând înfrângerile lumii,
Am căutat cărarea 'nțelepciunii
Și am văzut că sfetnicii și regii
Se duc în legănare de cortegii.
Cei norocoși sau cei loviți de soartă
Se duc pe rând pe liniștita poartă.
Curând o biată inimă captivă
Va deveni cu lutul deopotrivă.*

*Sunt om — vai om! din suflu și țărână
Creat de cea mai milostivă mână
A primului artist al veșniciei.
Ce-a netezit întinderea câmpiei,
Ce-a dat mișcare râului și mării
Și a aprins făclii în geana serii.
A risipit pe mări de gheață sloii
Și a deschis zăgazurile ploii.
Din vorbe spuse fără măestrie
A zămislit cereasca armonie
Și a aprins scânteie cu scânteie,
In șerpuirea unei căi lactee.
Minunea primelor cuvinte spuse
Conduce azi planetele supuse,
Ce 'n rostul lor urmează liniștite
Un joc etern în vechile orbite.
Necunoscute de aripile vremii*

*Ca clipele trec veacuri de milenii,
El, sculptorul cometei care cade,
El, Domnul peste mii și miriade,
Spre strălucirea Lui nemăsurată,
Eu voiu tânji plângând viața toată!*

*Pe unde trec, pe vremuri poposiră
Neîntrecuții cântăreți de liră,
Făuritori de basme minunate,
Tâlmaci de vise negre nevisate!
Zădarnic fură cântecele toate,
Căci neînțeleși ei au rămas de gloate.
Urechile deșertăciuni ascultă,
Și gurile de rând grăesc insultă.
Bieți orbi, de-asupra voastră taina lumii,
Rămâne vie numai pentru unii.
Ca viermii răi scrumați, scrumați țărâna,
Cu aur greu umpleți această mână,
Ce mâine goală 'n groapă-o să rămână.*

*Iar tu, nădejdea celor în furtună,
Minune printre oameni rătăcită,
Desvâlue-te neasemuită,
Acelor ce nici faimă, nici avere,
Acestor zile scurte nă vor cere.*

*Sunt om și muritor supus durerii,
Aștept nemângăiat căderea serii.*

George Tobias

Poem de vis...

Pentru tine, pentru tine,
Am să scriu poem de vis,
Strâns din zările senine
Din zafire și rubine
Gândul meu în mine'nchis...
Pentru tine, pentru tine
O să'nșir o melodie
O frântură de abis
Intr'o noapte argintie...

II

Intr'o noapte argintie
Ți-amintești, acum un an...
Ne-am întâlnit ca'ntr'o magie
Era o iarnă plumburie
Cu fulgii risipiți în van.
Intr'o noapte argintie
Ce mi-a rămas în amintire
Ca o floare de castan
Sau o clipă de iubire...!

III

Și'n ritmul timpului ce sboară,
Am înșirat vers după vers
Și versul meu ca'ntâia oară
Părea un cântece chitară
Sau poate ca un biet eres.

Povestea care-odinioară
Eu o scriam în nopți senine
Cu gând pierdut cu zâmbet șters
Pentru tine... pentru tine.

— — — — —

III

Pentru tine, pentru tine,
Am stat pe gânduri nopți întregi
Am visat zile senine
Și safire și rubine
Dar n'ai știut să mă'nțelegi...
Pentru tine, pentru tine,
Versul meu străbate zarea
Și'n ritmul lui plang sacre legi
Dar tu nui auzi chemarea...!?

Ionel R. Tuca
cl. VI-a C.
Lic. C. D. Loga

Sargon

II. Vândut

Dela căsnicia lui cu Zara, pământul a făcut două ocoluri în jurul soarelui. Traiul lor mergea de minune, așa-și închipuia el. În acest timp, iubirea lui nu s'a micșorat deloc, ba putem spune că a crescut chiar. La fel credea că și Zara îl iubește mai mult ca orișicând și era nespus de fericit de asta. Nici nu-i de mirare să creadă așa ceva, când ea îl chema pe numirile cele mai drăgălașe, când îi sărea în brațe și-l săruta pe toată fața de nenumărate nri; când nu pierdea nici o ocazie spre a-l dovedi iubirea ei și alte multe dovezi de dragoste și devotament. Care om nu ar fi vrut să fie în locul lui Sargon? și cine s'ar fi îndoit de o astfel de femeie?!...

În acest timp Zara se făcuse și mai fermecătoare. Toată ființa ei, care acum ajunsese la deplina dezvoltare, atrăgea ca duioșia timpurilor trecute și nu era om care să o fi văzut și să nu se fi amoretat în ea. Toți o doreau în taină și flecare și-at fi jertfit bucuros viața, pentru o oră de iubire. Dar ea își iubea prea mult soțul, pentruca ei să poată spera ceva.

Sargon, afară de ciasurile libere pe care le petrecea exclusiv lângă femeia sa, restul timpului îl închinase muncii. Studiile sale: filosofie, știință, artă, etc. progresau. Descoperise o mulțime de lucruri, cari pentru timpul său erau invenții uriașe. Munca îl absorbea atât de mult, încât adesea se uita pe sine. Fantoma viitorului îi consuma forțele, dar el continua mai departe.

Ca recunoștință pentru descoperirile sale, pentru geniul său, pentru bunătatea lui înăscută, societatea îl împovără cu disprețul unanim; iar autoritățile uitând de strămoșul al cărui nume îl purta, îl puseră de mai multe

ori la răcoare — sub motivul că e un vrăjitor și un profanator al adevărului. Din închisoare scăpă mulțumită aurului pe care trebuia să-l dea celor mari și celor mici. Și fiindcă acești oameni nu se mulțumeau cu puțin, averea lui se micșoră vizibil.

Văzând că lumea nu-l înțelege și fiindu-i teamă că până la urmă nu se vor sfii nici de viața sa, a hotărât ca toate descoperirile, ideile și gândurile sale să devină un secret. Din ziua când a pus în practică acest gând, viața lui se liniști. Cellalți muritori, crezând că sacul științei s'a golit până la fund, au devenit mulțumiți și și-au reluat somnul liniștit. Urile, bârfirile, încetară și au fost gata să-l primească în sânul lor.

Un singur om era la curent cu tot ce descoperea și acesta era Adimede, cel mai bun prieten al său. Prietenia lor s'a înjghebat încă înainte de a se căsători și de atunci a crescut neconținut. Adimede era și el un vâstar de viță veche, cu bogății nenumărate și cu calități trupești și sufletești la fel.

Fiind inteligent el (singur) și-a dat seama de valoarea lui Sargon și a descoperirilor sale.

Sargon era nespus de mulțumit fiindcă, înfine, a dat peste un om care să-l înțeleagă și din această cauză a prins o mare dragoste pentru prietenul său.

Adimede a devenit nedespărțit și nu era știință în care să nu-l inițieze. Ba chiar în gândurile sale cele mai intime, îl făcea părtaș și lui i se spovedea ori de câte ori îl apasa vreo durere.

Până la căsătorie, prietenia lor era neștirbită, se iubeau și se respectau reciproc. Odată cu căsătoria, un spin a intrat în această prietenie și a făcut o rană mică. La început nici unul nici altul nu a observat spinul și nici rana făcută de el. Cu timpul însă, spinul în loc să iasă și rana să se închidă, a devenit tot mai mare, iar

rana a crescut în adâncime și lățime. Unul din ei a observat spinul și a simțit durerea rănil¹⁾).

Deci, dacă de data aceasta Sargon nu este descoperitorul, nu rămâne decât că acela e Adimede. Și într'adevăr el era. Văzând-o pe Zara atât de frumoasă și de provocătoare, se simți atras spre ea. Vocea prieteniei îl îndeamnă să fugă de femeie, dar vocea inimii era mai puternică și ea învinse. La început nu și-a mărturisit că o iubește și se mângăia cu credința că nu e decât un capriciu lipsit de primejdie. Mai târziu însă, fu nevoit să-și recunoască că iubea cu patimă pe Zara și că viața fără ea ar fi un chin.

Căută să fugă de prietenul său și de aceea pe care o iubea, dar înzadar. Mai ales, când văzu privirea strălucitoare și ademenitoare a Zarei, când auzi vorbele ei de chemare; orice împotrivire era de prisos. Și... tremurând de amor și teamă, căzu la genunchii ei murmurându-i dragostea lui. Ii spuse cât de mult o iubește, cât ar face-o de fericită de ar fi a lui, și-i mai spuse că de-i va refuza iubirea, el își va pune capăt zilelor. Poate din milă pentru bietul tânăr amorezat, Zara nu se gândi să-l refuze.

La început legăturile lor nu erau cunoscutе decât de ei doi. Mai târziu toată lumea a observat această prietenie prea apropiată. De amorul lor nepermis, se vorbea până la mari depărtări. Unul singur nu știa nimic de necredința femeii și acela era Sargon, bărbatul ei. El avea prea multă încredere în femeia și prietenul său ca să-și permită, numai, să-și imagineze o atare faptă mârșavă. El nu auzea șușotelile lumii, iar când aceste șușoteli erau prea puternice, încât nu putea să nu le audă, el nu le lua în seamă și trecea încrezător înainte. Focul

¹⁾ Credeți cumva că aceia a fost Sargon? Fiindcă el este descoperitorul atâtor și atâtor lucruri. Nu. El era prea aprofundat în casta lui științifică ca să vadă acest spin și neliniștile fantomei ce-l obseda îl împiedică să simtă durerea rănil.

lăuntric, valurile de idei ce-i năpădeau neconteeit mintea și-i cereau rezolvarea, nu-i lăsau timp să privească și realitatea.

Din cauza dragostei pentru Zara, prietenia lui Adimede pentru Sargon se răci. Ba, văzând că fostul său prieten este o piedică în calea fericirii sale, începu să-l urască. Și gelozia, care până acum dormita în el, se trezi și-i rodea sufletul. Un gând încolți în el: acela de a scăpa de Sargon.

Intr'o zi, Sargon ceti lui Adimede un pasagiu dintr'o lucrare a sa. Iată ce scria aici printre altele: „Orice om s'a născut liber. Pentru ce s'a născut sclavia? Ce drept are un rege de a dispune de viața a milioane de oameni?...”

Adimede ascultă atent, fruntea i se încreți mult și se forță să pară liniștit. După ce termină lectura, Sargon își așeză opera în dulapul secret și merse în întâmpinarea Zarei, care tocmai atunci venea spre el.

Măine zi, nu mică-i fu mirarea când văzu doi soldați înarmați oprindu-se la ușa sa.

Toată casa fu alarmată, Zara alergă într'un suflet, urmată la câțiva pași de Adimede și el așa de schimbat la față. Plânseră cu toții și nu voiră să-l dea din brațele lor. La urmă cu sufletul sdrobit, Sargon se descleștă din strânsoarea lor și urmă pe soldați.

Iată-l în fața marelui preot și a judecătorilor. Marele preot îl întinse câteva coale de papyrus, întrebându-l: „Tu ai scris?” Privi la scris și rămase ca înlemnit.

Își recunoscu opera, din care cetise lui Adimede. „Dar cum de a ajuns ea aici?” Iată ce nu putea înțelege. I-a furat-o cineva? Dar cine? Când numai Adimede cunoștea existența ei. Iar ca să bănuiască pe Adimede era culmea nebuniei, de aceea nici n'o făcu. Preotul îl privea pătrunzător și glasul său aspru și răspicat se auzi din nou, ca o lovitură de ciocan: „răspunde.”

— „Da, eu am scris“. Vorbele îi erau calme, liniștite, parcă ar fi răspuns unul prieten.

Judecătorii se priviră încruntați și marele preot dete deciziunea: „Treizeci de zile întemnițare grea, iar apoi ars de viu.“ Părul i se ridică auzind sentința. Mâine zi cineva pătrunse în carcera sa, era Marele Preot. Acesta venea să-i spună: „Dacă-mi dai o mie de pungi de aur, te scap cu viața, cu condiția să părăsești imediat orașul. Dacă nu voiu avea banii în treizeci de zile, vei fi ars de viu“. După aceste cuvinte, bătrânul venerat eși din celulă.

Plin de bucurie Sargon scrise lui Zara și la Adimede să-i trimită suma cerută. Averea lui, pe care el o lăsase pe seama lor, până la reînțoarcerea sa, făcea încă de zece ori atâta, astfel că fără nici un sacrificiu îi puteau scăpa viața. Incredător în salvarea sa, aștepta cu încredere ziua când va fi pus în libertate.

Dar această zi întârzia, iar chinurile la care era supus erau din cale afară de mari. Când intrase în închisoare, era puternic, frumos, acum nu mai era decât un cadavru unde numai ochii rămaseră vii. Trimise și alte scrisori la femeia și la prietenul său, dar banii tot întârziiau. Iată și ultima zi. Sudori reci îl năpădeau gândindu-se că mâine zi nu va mai exista. Orele treceau greu. Iată și seara: „adio viață“. Nu mântui bine aceste cuvinte când ușa se descise și Marele preot, apăru spunându-i: „Ești liber. Pleacă imediat până nu te înhață din nou. Părăsește orașul și să nu-ți mai aud de nume“. — „Așa dară, femeia și prietenul meu ți-au plătit suma?“ — „Nu știu cine, doar acum un sclav mi-a adus banii, și pe mine nu mă interesează de unde vin“.

Ieșind din închisoare, Sargon văzu un om fugind la apariția sa. În slabele raze ale înserării, el recunoscu pe sclavul său Ili. „Dar pentru ce fuge?“ Iarăși mister.

Acum, singurul lui gând era să ajungă cât mai repede acasă și să mulțumească femeii și prietenului pentru că-i scăpasera viața.

Deschise ușa cu grabă și intră înăuntru. Dela primii pași se opri împletit. Văzu totul devastat. Intră în camera sa de lucru: Descoperirile sale uriașe, geniala sa știință, nopțile nedormite, puterile sleite, munca imensă și grea, totul, totul scrum. Capul i se aplecă pe piept. O presimțire crudă îl cuprinsese. Cu pași grei și nesiguri se îndreptă spre dormitorul lor. Spre acel dormitor, în care au împletit atâtea ceasuri fericite.

Cu mâna tremurândă deschise ușa. În cameră era lumină. Pe masă și în toată camera se vedeau resturile unei orgii. Iși aruncă ochii spre pat; și ce văzu acolo, de ochii aceia frumoși s'au închis de durere?... Ce era în pat, de fața sa deveni lividă? pentru ce primi o paloare mortală!... Pentru ce se sprijini de ușă ca să nu cadă?... Ce era în pat? Iată ce era: Zara și Adimede dormiau îmbrățișați și pe fețele lor trudite se vedeau urmele desfrâului.

Se uită mult timp la ei, apoi buzele mai palide ca varul murmurară: — „Femeia, prietenul m'au vândut și un sclav mi-a rămas credincios“...

Cu pași de turmentat ieși în noapte și-și îndreptă trupul trudit spre granița țării.

P. Dimcea, VIII, 1. L. D. L.

(Va urma)

Toamna visului meu

Toamna visului meu, toamna iubirilor mele
o voiu putea vreodată regăsi
aceeași, prin colbul de aur al anilor,
în zămbetul ostenit al crizantemelor pale,
în eterica liniște a cerului decolorat
pe-a cărui limpezimi un soare descompus încearcă,
[ca și mine,
să regăsească un ideal de mult uitat...?

Trec anii și în fiecare toamnă nouă
se pierde o iluzie, se stinge lumina unui vis în mine
și-aștept înfiorat ca peste alte luni nenumărate
iarăși să caut în destrămarea frunzelor moarte
— cum visătorii își caută noaptea iubirea 'ntre stele —
mângăerea divină ce, înfrigurat, o aștept dela
toamna visului meu, toamna iubirilor mele...

Iată trec zilele toamnei și mereu
speranțele avute se spulberă, desnădăjduite.
Mi-e sufletul gol și pustiu și aș vrea
să mă cufund în uitare, să dispar odată cu toamna...
Trăiesc și nici eu nu știu cum mai pot încă trăi.
...Toamnă a visului meu, toamnă a iubirilor mele,
va veni oare ziua când te voiu putea regăsi...?

Nicolae Margheticu

Pribegii

„Dar ce iubești tu, străinule ciudat?
— iubesc norii, norii cari pribegesc
pe cer... minunații nori“.

Voi călători din alte zări,
Ce nu cunoașteți suferința,
Melancolia și amarul,
Voi nu știți ce e năzuința,
Amăgitoarele himere
Și-a orizontului chemări
Căci voi ați depășit hotarul
Care desparte nemurirea
Și rătăcind prin alte sfere
Ați cucerii nemărginirea.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Voi, pelerini neobosiți,
Voi n'ați gustat aceea otravă
Vrăjită, cere e iubirea.
Cu mersul liniștit de navă
Voi lunecați în veșnicie
Și nu sunteți călăuziți
De-aceea iluzie: fericirea
Voi treceți — călători cumiți —
Privind spre noi cu ironie,
Căci voi, o voi n'aveți dorinți!

Mariana

„Ție E.“

In parc

Calc printre flori și ca și ele
Eu simt cum încep să înfloresc
Și buimăcit ca după vise
La fiece pas șovăiesc.

Iubito, tu ține-mă bine!
De dragoste's beat ca de vin
Și's gata să-ți cad la picioare,
Dar parcul de lume e plin

Mugurel Jula

O întâmplare...

MOTTO :

Frumusețea are chemări, cărora sufletul nu le poate rezista.

... ..
În față îmi apăru siluietele a două tinere fete, într'o coroană de lumină. Una din ele frumoasă și grațioasă, cred că număra cincisprezece primăveri.

O minune se întâmplase. Un miracol veșnic vechi și nou, de când sunt oamenii pe pământ :

Un băiat și o fată au trecut unul pe lângă altul, s'au privit, iar sufletele lor s'au înțeles.

Și astfel cu imaginea fugară a chipului de înger în suflet mă plimbai până târziu..

A doua zi mă deșteptai în murmurul dimineții. Când am deschis ochii, chipul frumoasei necunoscute mă mai urmărea încă..

Neavând ce face, mă îndreptai spre artera principală a orașului, care la acea oră era în plină mișcare. Dar deodată zăresc prin mulțime fata de eri.

Incercai s'o ajung prin forfoteala mulțimii, ea însă dispăruse. Cercetai în dreapta, în stânga, înainte, înapoi, totul în zadar...

Deodată întorcându-mă mă pomenii alături de ea. Dânsa nu mă văzuse. Dar când ochii noștri se întâlniră, tânăra îmi surâse.

Era deajuns. Pentru moment eram fericit.

V. S.

L. „C. D. Loga“

Scrisoarea d-lui dr. I. Daianu

Cut, 18, XI, 1944.

Dragul mei, Nicușor,

Se nimeri să vin din nou la satul meu natal, pe care-l făcuși: Ut, din Cut, ce era, — ca să primesc scrisoarea ta din 24 Oct. împreună cu cele 7 versuri. Eu nu mai locuiesc aici, nici la Teiuș, ci la Sibiu. Aici eram oaspe de vară, refugiat de bombardamente. La Teiuș, când m'am reîntors la începutul lui Octomvrie, mi-am găsit casa despoiată de tot ce era haină — de pat s'au de îmbrăcat — mai ales cele de iarnă. Nu-mi mai rămăsese decât mobila goală, de lemn sau de marmură. Cărțile, chiar și scrierile mele, numeroase — căci port memorii zilnice — erau aruncate vraisește într'o lemnărie și'n podul casei, și peste ele gunoiu, încât 8 zile am muncit cu ajutoare date dela primărie, ca să mi le scot din gunoiu, ca să le scutur și să le vâr în lăzi, una peste alta, cum îmi picau în mână. Astfel am trebuit să-mi desființez locuința aici, că pe scânduri goale nu pot dormi și să mă ocrotesc la o fiică a mea, în Sibiu (str. Elisabeta 13). Aici am venit pentru mustul stors din via mea, ca să-mi duc din el la Sibiu, că-l opăcisem să nu fermenteze. M'au prins aici o vreme rea, cu ploii, cu noroi, și cu multe mizerii de războiu. Tren nu mai e decât 1, din trei câte erau. Așa că de 3 zile amân plecarea. În acest răstimp, cum sunt singur, că ceilalți sunt la câmp, să mai adune ce pot din darurile toamnei, am cetit și răscitit scrisoarea ta și poeziile tale, frumos dactilografiate. Și am tăiat

din foile tale aceste limbi de papagal, ca să am pe ce-ți scrie un răspuns.

Mă bucur întotdeauna când primesc scrisori dela Tine, că ești singurul care ai răspuns cu simpatie unui gest al meu și-mi face plăcere când pot sta de vorbă de taifas, cum ziceți voi în Banat, cu un tânăr, mai ales, care pe lângă cotidienele îndeletniciri are și preocupări spirituale. E poate o slăbiciune a mea. Ca fost redactor, o vieață de om am stat de vorbă — în scris — cu mulți debutanți; pe mulți i-am introdus în palestra publicității. Pe mulți i-am mai netezit, i-am mai cioplit înainte de a-i introduce și unii mi-au rămas recunoșcători. Goga, de pildă, căruia eu i-am publicat cele pintâiu versuri, mi-a dedicat primul său volum: „Intru amintirea primelor încurajări ale începutului“. Dl. Ilie E. Torouțiu, prof. membru al Academiei, Directorul „Convorbirilor literare“ — pe care l-am publicat în revista mea „Răvașul“ de la Cluj, pe când el era elev de liceu, în Suceava (e țăran din Bucovina) — azi, când mă duc pe la el, la „Bucovina“, marea tipografie din Buc. proprietatea lui exclusivă, mă prezintă cu mândrie colegilor săi literați: „Iată magistrul meu în scrisul literar, — Ptele Dăianu...“ Nu ca să mă laud, ci ca să ilustrez, le spun acestea, să vezi că sunt în exercițiul funcțiunii mele de totdeauna, când îți scriu și-ți arăt ce impresii mi-au făcut nouele recolte din câmpurile eliseie...

Să nu te încrezi însă, nici să nu te descurajezi, de ce ți-oiu spune. Sunt simple reflexii fugare. M'a surprins bogăția: bogăția recoltei. Nu a motivelor sau temelor. Că sunt aproape pe acelaș motiv: melancolia

toamnei. Variații pe aceeași temă. Și pe mine m'a ispitit toamna cu puternica-i melancolie — chiar în luna aceasta. De aș avea aici notele mele zilnice ți-aș da dovada.

Iat-o :

Doamnă Toamnă, doamnă Toamnă,

Mare meșter îmi mai ești !

Cu penelul invizibil tu pădurea zugrăvești.

Știi, că despoierea iernii și copacului îi doare,

De acea-l mângâi, doamnă zugrăvindu-l în culoare.

Tu ai inimă de mamă, și copacilor le dai :

Straiu de purpură și aur când înflorirea le-o iai.

Când frunzele îngălbenite sunt purtate'n vânt vârtej

Și când ramuri înverzite rămân goale, drept gătej,

Tu joci frunze'n rotocoale într'un chip desmierdător,

Să ne mângâie copacii despoiați de haina lor.

Toamnă, toamnă, tu ești bună, dar îmi pari nițel nebună.

Suntem așa noi, toți cei ce avem nițică sensibilitate. Iar Dumneaei, Doamna Toamnă, e mare meșteră, — e măiastră ! Și'n pictură, și'n muzică. Ai văzut cum zugrăvește ea cu o nevăzută pensulă pe paleta pădurii:

Iar când are veleități muzicale joacă pe coardele sensibilității noastre tot felul de melodii, care de care mai melancolice, jalnice și pesimiste.

Chiar la tine se simte acest pesimism — care unui tânăr, așa de tânăr... nu-i stă bine.

„Mi-e sufletul gol și pustiu
și aș vrea să mă cufund în uitare,
să dispar odată cu toamna“...

Se poate?... Eu nu te cunosc, nici din ochi, nici din auz. Nu știu nici câți ani ai. Bănuiesc vreo 15-16... Nu? — Dar atunci cum rămâne cu viața? Doar nici la țărml ei n'ai ajuns...

Totuși zici într'un loc către Sufletul tău:

Oceanul ce-atât l-ai privit
taine nu-ți mai poate ascunde.
Nimic în lumea asta mică
culmi de suit nu-ți mai ridică“:

„Oceanul“ — cred că înțelegi oceanul vieții — căci pe cel fizico-geografic nu l-ai văzut încă. Oceanul vieții l-ai privit atât de mult și l-ai cercetat și experimentat, încât taine nu mai are pentru tine? Mă îndoiesc... și atunci e o vorbă fără temei, fără fond... (doar și oceanul are fund, oricât de adânc e). Deci trebuie să aibe încă multe taine, căci al vieții e și mai profund.

În general versurile sunt cam fără formă, abia au un ritm -- dar nu mai au armonii de forme, rime, asonanțe sau metru. Dece nu citești ceva din Eminescu? Să vezi câtă claritate și ce forme sculpturale și ce imagini colorate răsar la el... și în plâsmuirile primului său debut. Iată îți reproduc una din vârsta lui de 16 ani — cum cred că vei avea și tu, Nicușorul, pe

HORIA (puțin cunoscută)

Să privească Ardealul lunei i-e rușine,
C'a robii copiii-i pe sub mâni străine...
Ci 'ntr'un nor de aburi, într'un vâl de ceață,
Iși ascunde, tristă, galbena ei față.

Horia pe un munte falnic stă călare.
O coloană sumbră munților se pare.
Iar Carpații țepeni, îngropați sub nor,
Iși vuiau prin tunet gândurile lor :

„Eu am — zise un tunet — suflet mare, greu,
Dar mai mare suflet bate 'n pieptul său.
Fruntea mea e albă ca de ani o mie ;
Dară al său nume mai mult va să fie.

— „Nalți suntem noi munții — zise un vechiu Carpat,
Dar El e mai mare că ni-i Impărat.

Atunci luna iese, norilor regină,
Fruntea lui cea pală roșu o'nsenină.
Galbenele-i raze încing fruntea-i rece,
Că părea din munte diadem de Rege.

Și un stol de vulturi muntele 'nconjur,
Cugetând că-i Joe, Dumnezeu lor,
Când, în miezul nopții, cununat cu nimb,
Fulgere aruncă, sus de pe Olimp.

(M. Eminescu — 1866)

Imi place cum îți aperi „Reveria“. Eu nu pot continua discuția pe tema asta pentru că aici îmi lipsește textul, și memoria, după atâta timp dela lectură, nu mă mai servește. Totuși o observație îmi mai permit. Contrastul e bun el câte odată. Prin contraste, puse alături, se luminează unul pe altul.

„Contraria juxta posita magis elucescunt“ — spuneau străbunii. Dar, ca în acelaș suflet, deodată, să fie și iad, și raiu, și îngeri, și demoni, și lumină, și întunec, nu se admite. Se distruge armonia. Pe rând,

succesiv, da. Omul e și trup și suflet: și lut și schin-teie. Când una, când alta, ajunge stăpânitoare. Dacă de odată e și una și alta se produce turburare, disarmonie. Trebuie să tindem ca spiritul să domine, să cârmuie lutul. „Frumos e omul, Doamne, când mintea e regină“ ! — zice poetul armoniilor.

În general m'am bucurat citind cele primite. Doar o notă nouă m'a surprins, în cea intitulată: „În amintirea acelei nopți“... Acolo întâmpin întâia oară cuvântul ce nu l-am întâlnit încă în scrisul tău de până acum... Cuvânt, care nu voiu să-l discut în scris. E o chestie mai delicată, discretă. L-am trata dacă ne-am vedea din graiu viu. Știu că, mai curând sau mai târziu, chestia se impune fiecăruia, de multe ori pe negândite, pe nevrute. Sunt motive instinctive. Tocmai de aceea trebuie să le tratăm discret, individual. Nu se pot face generalități. Dar motivul nu ridică poezia decât la marii poeți, ca Eminescu, care ridică și instinctul.

Cu astea, Nicușorule, am încheiat scrisoarea actuală, dorindu-ți ca la cea viitoare să-mi poți face surprinderi și mai plăcute, și mai mulțumitoare. Doresc ca și în studiile tale acelaș progres și înălțare (în care clasă ești acum?) ca și în scrisul literar, neobligat, neimpus, ce-ți isvorește din suflet ca din isvorul de munte, pentru propria ta mulțumire.

Cu acestea te salut și-ți zic: La revedere în scris.

P. Dr. Ilie Dăianu

P. S. Dacă ești de aceeași părere, aș dori ca rândurile acestea să le comunici și Dlui prof. Aug. Cosma,

directorul revistei „Țara Visurilor Noastre“, cu frățești salutări și cu autorizarea — dacă crede — să le dea publicității în revista sa.

Dsale elevului Nicolae Margheticu

Timișoara.

N. R. Publicăm cu multă plăcere cele de mai sus. Pe lângă marea cinste ce ne-o face venerabilul Nestor al celor unși cu harul pătrunderii în tainele frumuseților lumii Domnului, generația tinăra are puțința și ocazia atât de rară, dar cu atât mai prețioasă, să poată să se desfăteze, îmbogățească și încălzească sufletele la flacăra gândurilor a sentimentelor totdeauna alese și pline de tinerească dragoste ale adevărat — „viului parastas al altor vremii“, mult iubitul protopop al Clujului nostru românesc, Dl dr. Ilie Dăianu; căruia împărtășindu-i, pe această cale, mulțumirile noastre călduroase, îi dorim să se vadă din nou, dimpreună cu noi toți „acasă“ între cei pe cari-i dorim și ne doresc, pentru a ne simți cu un ceas mai aproape de ce a ce va să vină:

„Țara Visurilor Noastre“ (A. C.)

Mi-ai răpit

Mi-ai răpit,
Demon iubit,
Fericirea
Odată cu iubirea
Și, m'ai lăsat
Să plâng îndurerat
Doar amintirea
Celor ce s'au întâmplat...
Mi-ai risipit,
Demon iubit,
Visul făurit
Pentru care am trăit
Și-atât am suferit.
Mi-ai răpit,
Demon iubit,
Inima mea
Și-ai fugit
Cu ea,
Lăsându-mă să-mi trec în chin
Al meu destin.
Mi-ai răpit,
Demon iubit,
Gândurile mele
Făcându-te stăpân pe ele
Iar,

Mie
Un hoinar
Mi-ai lăsat în dar,
Doar
Melancolie,
Durere și-amar.
Mi-ai răpit,
Demon iubit,
Tot ce-am avut
Și mi-a fost drag,
Făcându-mă să pribegesc necunoscut
Din meleag în meleag.

Mihuția Nichifor

BCU Cluj / Central University Library Cluj

„Indemn“

Dacă ai văzut vre-un om murind vreodată,
Gândește-te că ai aceeași soartă.
Te-așteaptă aceeași groapă desfundată
Și-același val spre veșnicii te poartă.

De blândul Crist să nu-ți uiți niciodată
Și nu uita că el e-a vieții poartă.
Cât viața 'n lume s'o trăești ți-e dată,

Nu te 'ngriji de ziua care vine.
Ziua de mâine las'o 'n grija sorții.
Trăește azi așa cum se cuvine,
Având în minte pururi ceasul morții.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Crezând deplin în viața viitoare,
Omoară tot ce-i muritor în tine.
Strânge-ți comori în veci neperitoare,
Ca'n veci de veci să-ți fie ție bine.

Țuțy Cardoso

cl. V. b. L. C. S.

Timișoara.

Imagini din trecutul pierdut

Privind în urmă, departe de crăcile desgolite de asprimea toamnei, departe de severitatea regulamentului școlar și a catalogului neînduplecat, de monotonia timpului închis, printre cărările înflorite ale pomilor, întocmai ca zarzării din romanele lui I. Teodoreanu îmi zăresc vacanța trecută într'o reală și cu adevărat trăită viață de vis.

Imi revăd emoțiile simțite în splendida, zi de Aprilie a anului curent, când ajungând la Pădureni am revăzut, deși în împrejurări foarte grele satul bunicilor și satul vacanțelor mele petrecute în mijlocul naturii, a grijilor și a bucuriei țăranului român.

Veneam dela gară, beat de fericirea de a revedea din nou, pentru o vacanță de peste șapte luni, oamenii și locurile atât de scumpe mie. În dreapta și în stânga mea, grădinile înflorite îmi zâmbeau și verdele naturii era atât de tânăr, încât față de el mă simțeam învechit și bătrân.

La marginea satului rezemat de scândurile gardului dela grajdul comunal cu luleaua în gură: „Ghiuri baci“ supra „băgător de seamă“ la taurii și armăsarii comunali, privea nepăsător din toamna vieții sale, primăvara naturii.

Făcui o vizită dobitoacelor de sub îngrijirea lui „Ghiuri baci“, spre marea satisfacție a acestuia și apoi plecal mai departe grăbit, agitat și fericit pentru ca să vizitez pe rând pe toți țăranii cu care mă împrietenisem și în primul rând pe inimosul Dănilă Avrămuș poreclit „Ciucă“ cel mai isteț pescar al satului, cu care legasem cea mai caldă și strânsă prietenie, de care sunt mândru ca fiind aceia a unui om care deși nu prea avut e totuși foarte cinstit și dotat cu o inimă de aur.

Revăd și zilele pe care le-am petrecut împreună la pescuit, cu flobertul în căutarea unor victime nevinovate, după care eu „criminalul“ și el prietenul meu eram în pasionată căutare prin desișurile și luminișurile pădurii. Și era o plăcere să mergi să cutreeri pădurea cu acest cunoscător inegalabil al

tuturor potecilor, ori să mergi cu plasa așa numita zăbroane după pești și apoi să-l vezi scoțând „o menună de somn cât brațul omului“ cu mâna din scobiturile țărnelor așa zisele cupatoare. Nu mai puțin plăcut e să-l auzi povestind menunății din acelea pe care le-a văzut el în tinerețea sa când fusese în continentul de dincolo de ocean. Astfel că nu e de mirare că m'am atașat atât de mult de el și că sunt atât de fericit ori de câte ori îl văd, socotindu-l cel mai mândru reprezentant al fericitei luni a vacanțelor mele.

Cât despre frumusețea propriu zisă a unei asemenea vacanțe cu coloritul ei multicolor și neegalat așa putea scrie o carte întreagă fără ca să pot reda măcar o parte din ansamblul plin de vitalitate și de decor ale acestei lumi atât de plină de splendoare.

Și acum când privesc îndărăt îmi pare trecutul o floare de zarzăr căzută. Și se împlinesc abia trei săptămâni dela moartea în veci regretată a scumpei mele bunici și sufletul mi-e încă cernit de durere și trist privesc trecutul îndoliat și el ca și mine de faptul împlinit, căci e în pierdere ei, mai mult ca o pierdere a bunicii e pentru moșia dela Pădureni pierdere a însăși sufletul și animatorul ei neobosit.

Liviu Secoșianu
cl. VI-a A, C. D. L.

Al doilea poem al iluziei

Iluzie, o curtezană,
Cu mâini subțiri și 'ngălbenite,
Cu părul negru ca o noapte, într'un îndepărtat fiord
Dece privirea ta vicleană,
Spre gândurile-mi adormite,
Tu ți-o apleci mereu și 'n sânge
Imi torni parfumuri otrăvite?
Nu simți cum sufletu-mi se frânge
Și geme în prelung acord?
Dece mă porți în zări de vise,
In țări în care fericirea,
E o poveste adevărată, nu amăgire ca la noi?
Dece parfumuri de narcise
Tu le 'mpletești cu amintirea,
Atâtor clipe de durere,
Și îndoiala cu iubirea?
Nu vezi că sufletul meu cere
Doar gânduri moarte și noroi?
Sărmană tristă călătoare,
Hai, vino să te duc departe,
In țara'n care totu-i sbucium și viața pare straniu vers,
In țara mea, în țara 'n care
Se-adună scăpărări de moarte,
Acolo eu să-ți torn avântul
Din cupa ce otravă 'mparte
Să văd cum moare 'n tine gândul,
Iluzie, biet zâmbet șters!

Fulea Dorin
cand. ing.

Nocturnă

Plutesc sub bolta viselor de-argint
Ai nopții fii, stăpânii peste astre.
Sub ei, deasupra lor, plutesc dezastre:
Bucăți din sori sclipiri de mărgărint
Iar stelele se leagănă în drag alint.
Sub baldachinul zărilor albastre —
Argint viu pare lacul de cristal
Iar stelele și luna'n el s'oglinde
Când visătoare dorul și-l colindă
Pe bolta străvezie de opal.
Pletoase sălcii blând se-apleacă peste mal
Mister adoarme într'a nopții tindă

Anton Marin

O dramă 'n natură

Intr'una din frumoasele grădini din marginea unui oraș, trăia desfătându-se în razele binefăcătoare ale soarelui, o lalea. Era mândră că trăește, era mândră de ea, era mândră, de petalele-i roșii. Dar cum niciodată nimic ce-i mai distins nu rămâne nedescoperit, tot așa și frumoasa lalea, a fost zărită de „șegalnicul zefir“, care zi de zi, își făcea rundul prin grădină. Vântului i-a plăcut laleaua și nici lalelei nu i-a displicut vântul. Incetul cu incetul între ei s'a încins un amor a cărui pasiune era identică cu culoarea petalelor lalelei.

Nu se deștepta, nu se culca laleaua până când „domnișorul vânt“ nu-i descuțidea sau închidea „ocșorii“. Trăiau astfel, uitând de restul lumii, uitând de toți, nu trăiau, decât unul pentru altul... Trecură astfel câteva luni...

Vântul, ca de obicei, venea să-și facă cuvenita vizită, la o oră însă neașteptată; venea să-i facă o surpriză frumoasei „lalele“, să-i arate că astăzi e mai fericit ca oricând, și că a venit la ea, ca împreună să-și petreacă bucuria... Cerul era ca sticla... Razele soarelui, învăluiau cu prisosință pământul...

Se apropie; iată grădina!... iat-o și pe ea! dar ce? se aude ceva muzică 'n camera „lalelei“. Nu! nu se poate, mă'nșei! (Urechea mă minte și ochiul mă 'nșeală). Cerul a 'nceput să se'noreze: La N-Vest au apărut nouri plumburii... Dar vai! se apropie și muzica se 'ntețește; într'adevăr laleaua petrece; înăuntru se aude giasul mosafirului: al aibinei. Vântul stă și ascultă. Nu-i venea să creadă. Stropi mari ploaie au început să cadă asupra pământului. Ceru-i o masă de plumb... Totu-i puștiu... afară-i tăcere... numai înăuntru se petrece.

„Mi-o veți plăti-o scump! mie mi-ați distrus fericirea, dar nici voi nu veți mai trăi!“ mai putu să 'ngâne vântul cuprins deodată de mânie...

Un vânt teribil începu să bată; lăleaua se mlădie se legăna, dar nu se rupea ... înăuntru se mai petrecea.

Vântul își dublează forțele și prima petală ruptă, atinge pământul.. O lacrimă... plouă!

Vântul suflă nebun! rând pe rând, petala după petală atinge pământul, așezându-se în jurul tulpinii și formând un covor roșu... al pasiunii? Plouă!

Și atunci când lăleaua aproape nu mai exista, când avea nevoie mai mult d'ajutor, „oaspele“ încerca să fugă, să scape de binemerita pedeapsă. Dar aripile-i sunt ude și nu poate să zboare. Deodată se vede luat pe sus, și cu un suprem efort se așează pe o petală roșie, care se legăna la bătaia vântului...

„Am scăpat!“ își zicea frumoasa aibină. Dar ce-i asta? cade; împreună cu petala pe care stătea, și „ploc“ contactul cu apa îl face, pe elegantul „oaspe“ de odinioară, să se cutremure...

Aibina se duce la fund, iar petala roșie, stă la „discreția valurilor“ !!!

Vântul a 'nebunit! distruge totul... ploua se 'ntefeste,... noaptea se lasă!

„Aecrim“

Epigramă

Autorului poeziei „Credință, Speranță și iubire“
în care strofa ultimă dacă schimbăm ultimile
două versuri avem :

Și am să cânt ca muzele din unde
Și ca sirenele-de-alarmă, când mi-s pedestru,
Să mă'nțelegi și tu „Lenuță“ și să-mi spui „Maestru“

—*—

Gânduri destrămate

Se destramă
Gânduri înșirate 'n salbă
Și se sbat
In vâltoare. Noapte albă.

BCU Se desprind University Library Cluj
Și 'ncep să cadă, mărăgăritare
Flutură 'ntruna
Se pierd în mare.

Și rămân
Cu suflet gol. Sicriu,
Și aștept,
Nimica : Mort și viu.

Rellu, cl. VIII-a B, C. D. L.

Regret

*Azi nu mai pot iubito scrie niciun vers,
Ceasornicul din pieptu-mi opritu-s'a din mers.
Amurgul trist coboară pe sat cu violetul,
E clipa cea din urmă când m'a cuprins regretul.*

*La icoană, aprinde-o candelă de-argint,
Și roagă-te și iartă cuvintele ce mint
Cuvinte de iubire deșartă simfonie
Ce ți-am cântat în viață iubito numai ție.*

T. D. cl. VIII B.

L. C. D. L.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Eri și azi

*Eri un copil sburdalnic, ce fără părtinire,
Priveam de-a valma totul, un vis atât de drag,
Neștiutor de viață, de moarte, fericire,
Imi desfăceam mai dornic al zilelor șirag.*

*Azi visător. O lume cu totul 'nchipuită,
Imi stă veșnic înaintea, ca un întins covor,
Spre care privirea-mi obosită
Aleargă zi și noapte numind-o viitor.*

V. S.

Liceul C. D. Loga

Feciorul ei

Avea și ea un fecior, singurul copil, și a plecat și el când i-a venit ordinul de chemare, cu toți ceilalți camarazi. Înainte de îmbarcare s'a dus la mama lui care plângea, să o mângăie și să o îmbărbăteze.

„Mamă scumpă, nu plânge, Sătmarul mă așteaptă să-l eliberez, iar la Buda-Pesta voi înfrige eu primul, steagul tricolor“.

Și a plecat. Tînăr ofițer de 22 de ani era iubit de toți camarazii lui dar mai ales de soldații din pluton cu cari se purta ca un prieten. Pentru eliberarea orașului Satu-Mare — ultimul oraș din Ardeal ocupat de dușmani — se dădeau lupte grele. Au ajuns la marginea orașului spre seară. Pe tot sectorul acela era liniște, liniște apăsătoare, prevestitoare de moarte. Peste noapte și-au săpat adăposturi iar a doua zi au plecat la asalt. Se ordonase ocuparea orașului cu orice preț. În fruntea plutonului înaintă până la marginea orașului îndemnându-și oamenii și îmbărbătându-i la luptă. Era un sgomot asurzitor. De departe se auzea bubuitul înfundat al tunurilor, iar aproape se spărgeau proiectilele de brand, peste toate domina răpăitul mitralierelor și ici colo țiuia câte un glonte de pușcă rătăcit. Sunt gata să între în primele case din marginea orașului apărat cu îndârjire de inamic. Dar un glonte blestemat îl lovește în piept și cade. Pentru un moment toți soldații se opresc, dar el le ordonă să meargă înainte și să fie primii care să între în orașul său. Soldații îndure-rați de rănirea comandantului lor, dar mai îndârjiți

În mânia contra dușmanului, înaintează mereu. El rămâne în brațele ordonanței credincioase. „Spune-i mamei să nu plângă și să nu fie supărată de moartea mea, căci sunt mulțumit că soldații mei au ocupat primii orașul ei. I-mi pare rău că nu mi-am putut îndeplini promisiunea. Du-i mamei inelul, cruciulița și fotografia mea ca să le aibă de amintire. Și să mă îngropați în țintirimul bisericii din“... „Domnule Sublocotenent“? Era mort. Când i-au venit dela regiment actele lui, precum și actul de deces, biata mamă a plâns și s'a văitat zile și nopți întregi după fiul ei.

Ceva din sufletul ei însă îi spunea că nu e mort, că el trăește, că va veni, că cei dela regiment au greșit când i-au trimis ei actele. Poate că a murit altul, dar nu fiul ei. Nu, nu, fiul ei nu e mort. De altfel și visele și cărțile și vrăjitoarele îi spuneau că el nu e mort. Și ea crede mai mult în acestea decât în cele spuse de regiment. „Doar și ei pot să-racii să greșească“. Toată ziua și-o petrecea lângă cărțile-i soioase și era veselă și fericită ori de câte ori îi ieșea că el trăește. Veselă și râzând mergea pe la vecine și le arăta că Mircea al el trăește, că vor numai să o păcălească cei dela regiment, dar ea are presimțirea — și presimțirea ei nu o înșeală niciodată — că el trăiește și va veni, mai ales că și azi noapte l-a visat venind. Și luni întregi biata bătrână a trăit numai cu nădejdea că el va veni cât de curând. Intr'o zi, după ce-l visase noaptea că s'a întors, a mers la o cărturăreasă să-i povestească visul ei. Aceasta i-a spus că în câteva zile va primi veste despre el. S'a dus acasă, a pregătit masă mare, ca pentru sosirea

fiului ei, și-a mai dat odată din cărți și iar i-a ieșit că va primi veste de la fecior, s'a dus pe la vecini să-i cheme și pe ei la măsură, apoi a început să-l aștepte. A venit seara. Nu s'a culcat ca nu cumva fiul ei venind să o găsească dormind. A vegheat toată noaptea și toată ziua următoare. De câte ori auzea sgomot pe scări, tresărea și ieșea până în ușe. Dar nu era Mircea! Va veni mai târziu!... A venit iar seara și a mai vegheat o noapte. Il va aștepta oricât deoarece ea știe că el trebuie să vină. Dimineața bate cineva la ușe. „E Mircea“ îi șoptește o voce lăuntrică. Iese repede afară, dar în ușe nu era fiul ei, ci un soldat străin :

„Cine ești și pe cine cauți“?

„Caut pe Doamna Trestioreanu și am venit de pe front unde a fost și fiul Dumneavoastră“.

— „De ce a fost“? Acum nu mai este pe front? Unde e? A venit și el? Așa-i că a venit. Cei dela regiment m'au mințit când au spus că a murit. Unde este? E în stradă? Mă duc să-l aduc eu sus.

Și a plecat pe scări în jos cât a putut mai repede ca să ajungă la Mircea la feciorul ei. Dar nu l-a găsit.

A trecut pe la toți vecinii să-l caute răsând și bucurându-se că Mircea al ei venise. Dar nu l-a găsit nici acolo.

Unde e? Cu îndoială în suflet s'a întors acasă. „Unde mi-e copilul? Soldatul voi să spună ceva. „Să nu-mi spui că e mort, că nu te cred. Eu știu că trăește. De ce n'a venit? Trebuia să vină și el. Au venit toți

camarazii numai el n'a venit. De ce? Soldatul începu să plângă „Doamnă, Domnul Sublocotenent a mu...

„Ce? Vrei să spui că Mircea e mort! Minți! Vrei să faci glume cu mine! Ha, ha, ha și începu să râdă. Fugi iar pe la vecini — tot râzând — să le spună ce-a spus, ce-a îndrăznit să spună soldatul despre feciorul ei. S'a întors tot râzând. Când a ajuns în ușe, soldatul nu mai era acolo.

A intrat în casă și pe masa pregătită lângă locul lui erau așezate fotografia, cruciulița și inelul. Atunci abea a înțeles. Era însă prea târziu. A izbucnit din nou într'un hohot de râs. Inebunise.

Spădaru I. Gheorghe

cl. VIII-a B. „C. D. L.“

Epigrame

*Lui Dimcea Petru care a scris
că „Sargon“ se plimba pe Tigrul
Dar adevărul este altul...*

Pe Tigrul, Nil și Eufrat
Trecuse Dimcea 'ngândurat...
Și-și zise 'n capu-i eminent:
— Ce-ar fi să am și eu talent?

*Lui Jula Mugurel care închinase
sonete „Lenuței“*

Scris-ai sonete Lenuței
Pentru ca să te iubească
Un sfat îți dau, măi frate Jula:
Las-o... Las-o... să mai crească...

E. C.
cl. VIII B. L. „C. D. L.“

Printre-alei de cimitir

*Vântu-adie peste creștet
Florile se pleacă pale;
Iar amurgul înserării
Duce 'n sbor un dor de jale.*

*Și coboară 'ncet în umbră
Cu lumina unui fir,
Ce-i adus de steaua nopții
Printre-alei de cimitir.*

*Totu-i trist, bătut de gânduri
Alinându-se 'n tăcere;
Florile de pe morminte
Plâng amarnica durere.*

*Iară crucile tăcute
Intr'un rece somn se strânge,
Străjuind de ani de zile
Atmosfera care plânge.*

*Rar se vede dintr'o umbră
O făclie pal aprinsă,
Care luce la mormântul
Unei vieți ce azi e stinsă.*

*Răspândind înfiorare
Peste creste de morminte,
Care n'au lumina morții
Pe la crucile lor sfinte.*

*Și 'ntr'un vaiet de durere
Gem aleile stinghere,
Iar în negura de noapte
Dorm mormintele 'n tăcere.*

Victor Necșoiu-Dolj

Cel din urmă poem

Pentru Raia

Poemul ce-a rămas nescris
E darul pentru ziua ta
Și tot ce n'am iubita mea
Din primul dor și primul vis.

E primul gând ce n'a fost spus
— Și alb ca albul fulg de nea căzut
Din dorul meu ce nu l-ai știut
Născut cu primul trandafir nespus.

Și dus prin lumi de primăvară
Cu Brăstigniri și învieri
— Il văd și azi cum a fost ieri
Cu 'ntâiul cuvânt din prima seară...

Il port și-acuma, tristul dor,
Oprit în tainiță de peșteră
Ascuns de vremea meșteră
În liniștea de piatră — a deziluziilor...

Tică Văliug

Singur

In inimă am un castel de jar
Ascuns afund în ederă de vise
Vestale sacre cu — aur îl presar
Și îi țin porțile — azurii mereu deschise.

Pe cerul roz, deasupra lui lucește
Steaua iubirii, ce în miezul serii
Adesea raze 'n jos își adâncește
In lacul de smaralde al durerii.

In mijloc doar din raze de lumină
Stă alb ca neaua templul lui Morpheu.
Am un castel de jar fără regină
Și d'asta-l țiiu deschis mereu, mereu.

Sor. P. E. T.
L. M. „M. V.“

Plângi? De ce?

Ți s'a desprins o lacrimă din geană?
Un bob de rouă-a picurat ușor?
Ți-ai despletit părul de Cosânzeană?
Buzele ți-au șoptit vorbe de dor?

Ți-ai sângerat mânuța ta cea pală
În ghimpii unuj trandafir aprins?
Mi l-ai întins având în gest sfială
Și 'n ochi cerul albastru necuprins?

Cum? N'a fost vis o lacrimă ce curge
Și două mâini micuțe 'n sângerate?
Dece îți vine — a râde și a plânge?
Dece? Dece? Dece în aceste toate?

.

Sau vrei să 'ntind spre el mâna-mi musclară?
Să pângăresc al dragostei castel?
Nu! Nu vreau! Trandafirul tău fecioară
Vine târziu. Când nu-s vrednic de el.

S. Petrescu
L. M. M. V.

Fulgi de nea din iarna amintirilor

*Azi se țes din năluciri
Roiuri, roiu de amintiri.
Iar din cerul de argint
Fulgi, colinda au pornit.*

*Și pornesc pe-aripi de ger
Fulgi de nea, fulgi mici din cer,
Și se cern în stoluri dalbe
Fluturași, stelute albe.*

*Iar pe uliți fără țel,
Săni pe tălpici de oțel
Fug în ploaia fulgilor,
Spre plăcerea pruncilor.*

*La un geam mai singurel,
Un copil, un prichindel,
Cu năsucu 'n geam turtit,
Ghiața geamului a topit.*

*Cu suflarea lui călduță
Scrijăluind cu o mânăță,
Pe gemuțul înghețat
O băbuș a desenat...*

*Iar în colț — pornind din rai
Intr'o sanie cu cai
Pe ghețușul ca oglinda
Moș Crăciun porni colinda.*

Gențiana — Iași

Scrisoare de Crăciun...

Lui Bomby!...

Iubito, —

Ziua și-a cernit iar fața cu 'ntunericul de-afară,
Și adoarme printre liniști... Ea nu știe c'astă seară
Coborînd din zări albastre, pe potecă de colindă
Moș-Crăciunul amintirii, cu desaga-i: o oglindă
Ne va arăta întrânsa clipele de dor trecute
Și ne va purta de mână printre visele pierdute...
Vom gusta din nou parfumul dragostei ce-a fosta odată
Și vom aștepta bătrânul, ușa gândului s'o bată,
Să ne-aducă iar desaga, doldora de fericiri,
Pentru clipa înflorită în lumini de amintiri..

* * *

...Dar bătrânul alb venit-a, astăzi, doar cu sac de vise;
Sufletele noastră 'n noapte au rămas în van deschise...
Fericirea pentru ele, a sburat de-acum, pre sus, —
Gândul regăsirii noastre către stele s'a fost dus, —
Lunecând pe săniile albe, — făr' să-l mai putem ajunge,
Căci în urma lui toți anii ce-au trecut fug să-l alunge!...
Fericirea căutată o cunoaștem doar din carte
Sau din basmele bunicii... De noi, azi, e prea departe

Pentru dânsa altădată, n'am prețuit căutarea, —
Astăzi când suntem departe, ne-a răpit-o depărtarea...

* * *

Dar la fel ca 'ntotdeauna, gândul meu pornit hoinar, —
— Mag de daruri, — poposi-va de Crăciun la tine, iar
Și în staulul din suflet, își va apleca ființa, —
Oferindu-ți plin de raze, dar din depărtări, credința!

25 Dec. 1944.

Val de Mureș

BCU-Cluj / Central University Library Cluj

Poem pentru tăcere...

*In ape de tăcere destinul ni se scaldă;
— Ne spală fericirea, s,o facă mai curată...
Suntem atât de-aproape încât privirea-ți caldă
Ți se-oglindește'n mine — de liniști fermecată...*

*Taci! Nu vorbi, iubito! Tăcerile — au atins
Spre fericirea noastră o punte de lumină —
Timpul să treacă 'n clipe, încet și necuprins,
Nemăsurat de nimeni în liniștea deplină!...*

*Ți-e somn?! Apleacă-ți capul, lin mângăiat de vise:
Obrazul meu, iubito, îți va fi pernă dulce;
Sărutul meu va 'nchide privirile-ți deschise
Iar gândul meu, în cântec, veni-va să te culce...*

*Taci! Nu vorbi! Tăcerea sosit-a să ne-alinte!
Nu peste mult și noaptea încet ne va lega
Cu fir desprins din ghemul aducerii-aminte!*

Taci!... Nesfârșita clipă las-o să treacă-așa!...

Val de Mureș

Vieața-i datorie grea...

Vieața-i datorie grea
Și lașii se 'ngrozesc de ea :
Să aibă tot cei lași ar vrea
Pe neluptat ! “

Cuvintele sunt ale nemuritorului, marelui poet „suflet, din sufletul neamului“ său : Gheorghe Coșbuc; dar *realitatea e a vieții*, a vieții de totdeauna, dar mai ales a vieții pe care o trăim.

Vieața, pentru cei conștienți a o trăi cu folos pentru ei și pentru ai săi, nîcîcînd n'a fost un „dulce far merite“. Vieața a fost, este și va fi — pentru cel ce vrea să se poată mîndri cu numele de *om* : — o luptă.

O luptă e vieața !
Deci te luptă
Cu dragoste de ea, cu dor !

Luptă, ca orice luptă, plină de frămîntări, lacrimi, dureri înfrîngeri : dar cu veșnica tendință, veșnica *credință* în *biruința* care încoronează veșnic fruntea celor ce nu dezertează din frontul datoriei ce trebuie să o împlinească pentru ei și ai lor.

Cei buni — se luptă și birue —
„Cei lași se plîng și mor“
„Cei buni n'au vreme de gândit
La moarte și la tînguit“...

Cînd am avut și avem atîția bravi, cari luptă, se jertfesc și mor pe frontul biruinții și întregirii neamului ; cînd neamul întreg suportă, birue greutățile de nebiruit ale vremii, fără murmur, cu credința în binele ce va răsări : lumină și înviere, din crucea și mormîntul suferințelor comune — pentru ce am fi mai îngrijorați decît e natural să fim, pentru ce ne-am pierde nădejdea în seninul ce va urma înourărilor ce ne întunecă ? !

Nu pier ce ce știu suferi, nu pier cei ce știu răbda, nu pier cei ce știu aștepta !

Nu piere neamul întărit și călit în focul suferințelor: pentru a fi și dăinui!

O fi vieța chin răbdat
Dar una știu, *ea ni s'a dat* :
Ca s'o trăim.

Chin răbdat a fost vieța neamului dela leagănul până la bărbăția lui de azi și de mâine: și-a dus în cursul veacurilor încovoiat crucea calvarului, pe care i-au aruncat-o răutatea și invidia neputințelor în cărca-i sortită și să i se sdrobească: dar cu ochii veșnic țină spre steaua nădejdiei lui; cu încredere nesfârșită în ocrotirea lui din partea Celui ce a biruit lumea — tocmai *prin biruința* Crucii Lui; și-a dus chinul și amarul, și-a ieșit biruitor și învingător din mormântul pregătit groapă pentru cei ce i-o să-paseră; și-a văzut, după toate ploile și furtunile vieții lui trudite, zile bune; a avut învingeri strălucite, întregiri pizmuite — învieri strălucitoare!

Și va mai avea!

„Puțin credincioșilor pentru ce va îndoiiți?!“

Credința 'n zilele de-apoi
E singura tărie 'n noi,
Căci multe-s tari cum credem noi
„Dar mâine nu-s“

• • • • •
Și oricât de amăriți să fim
Nu-i bine să ne deslipim
De Cel ce viețile ne-a dat!“

Credința în cele ce vor veni, cu ajutorul Celui care i-a întocmit și deplinit, peste neputințele lui și 'mpotriva urii și a răutății, l-a întărit să birue greutatea tuturor celor ce le-a îndurat în toți „azi-i“, tuturor suferințelor lui milenare și să se bucure în „măinele“ ce i-a înșeninat și-l va lumina, „măinele“ ce-a devenit și va deveni încă „azi“: *prin credință în noi și Cel de Sus.*

„A ta e mergerea mereu spre țință
Drum întins și greu“...

Deplinirea, desăvârșirea ta, ca individ și neam, stă tocmai în conștiința acestui drum întins și greu pe care-l faci trudit, în-covoiat, cu credința nevestejită, cu drumuirea neîncetată, spre țința care nu e a ta, ci alor tăi: a *neamului*, care prin suferințele, lacrimile și sângele lui ți-a gătit ție, cum vor găti chinurile tale, *casa de mâine* a celor de după tine, a celor din tine: *țara ta, fiindcă e alor tăi*; țara, rodul frământărilor tale, rodul nizuințelor tale, fructul copt al credințelor tale, țara visurilor tale, țara visurilor noastre. Care va fi cu atât mai frumoasă, cu cât mai grea a fost lupta, cu atât mai luminoasă, cu cât mai întunecat am orbescăit prin ceața îngrijorărilor ce ne învăluie, cu atât mai strălucită, cu cât mai nebiruite ne-au părut suferințele crucii și cu cât mai negru mormântul, din care am înviat și vom învia în luminoasa zi a învierii ce va veni.

„Vieța-i datorie grea
Și lași se 'ngrozesc de ea :
Să aibă tot cei lași ar vrea
Pe neluptat“
Cei lași plâng și mor
Când îi vezi că mor
Să-i lași să moară
Căci moartea e menirea lor !...
Cei buni luptă și 'nvie !

Am suferit, ne-am restignit, ne-au cuprins umbrele mormântului — dar vom birui, vom învia, pentrucă :

Credința 'n zilele de-apoi
E singura, — dar marea — tărie 'n noi !

Biruitoare împotriva tuturor tăriilor urii neputincioase față de credința veșnic biruitoare.

Eroi, au fost, sunt încă și vor fi în neamul românesc !

prof. Augustin Cosma

In noaptea asta

S'au aşternut in noaptea asta, albe,
Sfărămăturile de stele 'ndepărtate ;
N'a fost colind, nici cântecele dalbe
Şi Moş Crăciun cu plete lungi n'a fost prin sate.

Trosneau plecate cumpeni astă noapte
Şi Crivăţu 'n cerca vreo poartă zăvorită,
Mănunchi frumos, imaculate şoapte
Mi le-asvârlea in geam cu patimă 'nvechită.

In noaptea asta s'au stins lumini de gând
Şi sufletul pornit-a crudă destrămare
'N liniştea tăcerii 'nfiorate, când
De nicăiri un far nu apărea în zare.

Nestor Prişca

Epigrame

*Vai de Mureș îmi recomandă o
barcă de salvare, ca să nu mă
î nec în valurile lui,*

Degeaba îmi dai o barcă de salvare
— Ori și cât de mult eu o doresc —
Pentru mine nu mai e scăpare
În întuneric tot mă rătăcesc.

Tot Lui

Ai uitat un punct esențial
Când ai vroit să-mi faci o epigramă tare
Ce din păcate a fost vital:
Că Mureșul nu are sare.

Unui boxer epigramist

Spirit ai și ai de toate
Ataci chiar pe cei sus puși
Lumea spune din păcate:
Că ataci prea cu mânuși.

Argintaru Dan (Dante)

Epital

Unui dentist bețiv.

Aicia zace un dentist.
Ce meseria și-o iubia
Dar fiind grozav de egoist
Trăgea la propria-i măsea.

*Lui Dimcea al cărui prim capitol din
Sargon este intitulat „Nebunul“.*

Multe se șoptesc în van...
Aș vrea să știu totuși... concret:
Ce scrii tu e un roman,
Ori e... un autoportret „!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Lui Pribegianu pentru poezia Disperat.

De ce-i atât de supărat?
Ne spune chiar că-i disperat...
Dar cineva-mi șoptește mie:
Să-și fi citit vreo poezie?!

*Lui Ursa pe tema unui proverb și se
știe că Ursa mare și mică sunt două
constelații identice cu Carul mare și mic*

Cărul este „Ursa“ Mare,
Eu te-am citit fără frică,
Dar tu te teme de urmare:
Eu sunt buturuga mică.

Argintaru Dan (Dante)

Atunci

Atunci când miresmele nopții
Fugăresc pe cele ale serii,
Și luna se oglindește
In apele de argint ale verii,

Atunci când păstorul, sub troiță stând,
Iși flueră doina duios,
De 'ntreg muntele plânge sus
Și 'ntreagă valea plânge jos,

Atunci gândul meu,
Făt frumos în zale de aur
Călare pe vânt
Ducând scump tezaur,
Ajunge la castelul tău ..

Ca tu regină albă a fericirii
Să-l primești ca pe un crai
Care-ți aduce jurămintele iubirii,
Din partea unui suflet,
Ce inima-ți așteaptă să i-o dai.

Atunci când tu regină
Dalbă a iubirii
Imi vei trimite iubirea-ți,

— Acea dumnezeiască taină a firii, —
Intr'o casetă din visuri împletită,
Va fi pentru mine, ziua cea mai fericit .

Atunci cosânzene și feți frumoși,
Ingeri, zâne și din povești voinici spătoși
Veni-vor să ajute la împletit cununa,
Iar soarele ne va fi nun
Și nună, fi-ne-va luna.

Dan, cl. VI-a A
C. D. Loga

Efemeră

In zarea mării sclipitoare
Parcă ar fi de licurici
O lumină încet apare.
Și se îndreaptă spre aici.

Un Cyclop nedumerit
Sare iute peste un val
Și un pește îndrăgostit
Stă pe o stâncă de coral.

Valurile saltă ușor
Murmurând încet în șoaptă
Că lumina e vapor
Strecurându-se prin noapte

Iar vaporul 'și lasă trena
De pe coșuri lasă fum
Salutând pe o sirenă
Care trece peste drum

După un val vasul cotește
Care-i strigă : „Să ne scrii“
Și lumina încet pălește
Printre valuri azurii.

Iară marea stă tăcută
Doar un val incoherent
Stă cu un pește și discută
Marele eveniment.

Argintaru Dan (Dante)

Sonet de ziua ta

Ți-am dăruit de ziua ta buchet de flori
Ales cel mai frumos dintr'o grădină
L-am împletit în zare de lumină
Și-am strecurat din inimă fiori.

În ritmul unui vers frumos
Ți l-am trimis cu un zefir.
Într'un potir de trandafiri
Ca să te îmbete de miros.

Când l-ai primit l-ai sărutat
Pe altar i-ai închinat râzând
Orice dorință orice gând.

Apoi grăbit l-ai disecat,
El speriat s'a vejtejit,
Cu lacrimile l-ai udat și l-ai trezit.

Argintaru Dan (Dante)

Incoherență

Aici e apa vieții și colo e a morții;
Adânc înfiorate, de un surâs incerte,
Se zbat involburate
De lupte și de arte.

Acolo se 'mpreună
In cupă de venin
Vieța dă arvuna
Și moartea un suspin.

Argintaru Dan (Dante)

Lucrările pentru numerele 4, 5, 6 se vor trimite până la data de 25 Martie 1945, pe adresa Augustin Cosma, Timișoara III, Vadul Călugăreni nr. 2, cu mențiunea: „Pentru Țara Visurilor Noastre“.

Redacția

Abonamentul pentru anul 1944—1945 1200 Lei

Pentru autorități 3000 Lei

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

Prof. Augustin Cosma, Timișoara III, strada Vadul Călugăreni nr. 2

BCU Cluj / Central University Library Cluj